

Ik had hem vele jaren terug al een keer tussen het riet zien staan. Zijn tactiek van dood stil staan met gestrekte nek en gebruik makend van zijn camouflage kleuren had die keer niet geholpen. Ik spotte hem. Jammer geen camera.

Vandaag liep ik weer rond het meer met Femke toen ik, weg gekropen onder de wal in een smalle sloot, een vreemd gekleurde eend zag. Toen ik hem benaderde ging hij niet weg. Toen ik nog eens goed keek kreeg ik een blijde schok, een Roerdomp. Ik zag het aan zijn ogen en scherpe snavel die , recht omhoog, echt geen millimeter bewogen. Ook zag ik onder water zijn gevouwen lange groene poten. Hij keek me strak aan. Hij had echter geen ontsnapping route, de sloot was smal en het riet hoog. Jammer geen camera. Toch! Ik moet er nog steeds aan wennen, maar met je telefoon gaat het iook. Ik maakte een paar foto's en wilde door lopen. Toch ging ik nog even kijken of hij misschien in nood was, ik filmde hem. Niets was echter minder waar.

Hij vertrouwde nog steeds op zijn camouflage tot Femke hem ontwaarde en blafte. Hij werd vier keer zo groot en nam een dreigende houding aan.

Hij werd het zat en ging in de aanval op mijn telefoon.

Ik ging snel weg om hem niet nog meer de zenuwen op het lijf te jagen. Hij koos het Roerdompen pad naar de overkant en werd één met het riet

<http://janvroege.nl/wp-content/uploads/2017/11/Roerdomp-bang.mp4>